

Dobai Péter

Árvái vagyunk halálunknak

1.

*Emlék az ember.
És emléke se már.
Elvész születés,
elporlik oltár.
Ha „elhull a virág”,
véle szintén a világ?
Mit tenni?
égve élni élni égve
máglyáján magányunknak
és elvégre merészelni
az élő nemlétezését!(?)*

2.

*két volt gondolat
között egy régi szabad
lelkesítő nyílttengeri tér
kezdődő emléke megmaradt
s ekképpen a két elmúlt
gondolat
örök jövőjében nincsen
és soha nem lesz semmi múlt - - -
a jelen nem történik
a jelent csak képzelem
alig remélem
az időnek hátat fordítva kérdem:
mi lesz? lesz-e mi? és hozzá valaki?
végzet van minden eseményben
avagy eljön valaha a megváltó
véletlen?
Igen, tudom, szép, ó szép lesz a világ,
kérdés, hogy lesz-e, akinek tetszik?
Nincs idill. Egyszerre történnek
Kálváriák és Karneválok.
Ó, hát hovatovább...
A csoda elmarad az ember mögött,
mint a cselekvés akadályá.*